
BEENTJES

Acht zijn het er, ik heb ze net geteld. Acht frisglanzende paprikaatjes in drie kleurtjes, puntgave velletjes, creatieve vormpjes, gezellig samen in een grote zak. Ze kunnen glansrijk door de ballotagecommissie. Althans, dat is wat ik zou denken, zo piek en fijn zien ze eruit. Ze doen qua uiterlijk, smaak en houdbaarheid absoluut niet onder voor hun iets grotere rondborstige broertjes en zusjes, die de gezelligheid van samen in zo'n grote zak moeten ontberen. Die hebben er niet voor gekozen dat ze moederziel alleen in een knellend folietje zitten. Of, net iets leuker, met zijn drietjes een luchtig zakje delen.

Maar ik denk verkeerd. Want er mankeert blijkbaar toch iets aan je, als je als paprikaatje, komkommertje, appeltje, peertje, of ander groentje of fruitje via een sorteermachine in een grote zak met het label 'Buitenbeentjes' belandt. Daar lig je dan, blakend en bomvol vezels, vitamines en mineralen, voldoe je tóch ineens aan normen die niets met gezondheid te maken hebben. Want ach, iets te klein, een centimeterdje te kort, in een knappe kronkel, met - of juist zonder - vlekken en meer van dat. Maar ja, die buitenbeentjes, ze moeten het ermee doen, met die discriminatie. Net als met het predicaat 'goedkoop'. Ook dat krijgen ze cadeau. En wat doen we met dingen die afwijken van de norm? Precies, die houden we wat meer uit het zicht. Ze belanden hoog en achter op het schap. Het zijn toch niet voor niets buitenbeentjes?

De marketingmachines van onze grootgrutters weten er wel raad mee, met het uitbuiten van zo'n snoezig klinkend verkleinwoordje op een knusse label. Zo eentje die me bijna het gevoel geeft iets exclusiefs in handen te hebben voor een zacht prijsje. Dat er slechts een handjevol zakken ligt, onderstreept de exclusiviteit: nú meenemen, straks zijn ze op. Ze hebben er ook een neus voor dat ik, nog voor mijn brein het in de gaten heeft, medelijden krijg met al die normloze en vormeloze grootverpakte sneutjes. Gehaaid weten ze me te raken; ze maken mijn aankoopbesluit bijna persoonlijk, alsof het om aabare, kleine konijntjes gaat. Wat Ondernemen ze toch Maatschappelijk Verantwoord, denk ik, en dat is exact de bedoeling. Om het geheel gewiekst af te ronden, hangen ze er een Psychologisch Verantwoord Prijsje aan. Ik ben er gevoelig voor, zie nauwelijks kans voor ontsnapping en denk op zo'n moment: een buitenkansje, die buitenbeentjes! Hop, in de mand.

Natuurlijk heeft niet iedereen de bof om zo'n buitenkansje te pakken, welnee! Daar moet je moeite voor doen. Want stel je toch eens voor dat iedereen buitenbeentjes wil. Dan zijn het ineens geen buitenbeentjes meer. Dan vallen ze, jawel, binnen de norm. Binnenbeentjes dus. Niks exclusiefs meer aan. Weg, dat mooie imago van Verantwoord Dit en Dat. De zakken goodies liggen daarom nét niet voor de grijp, maar precies zo zichtbaar gepositioneerd, dat ze toch een kansje maken om in een mandje hier en een karretje daar te belanden.

Vandaag was het zover. Ze hadden me te pakken. Ik kocht een zak buitenbeentjes met acht prachtige paprikaatjes. Alsof ik die groente er een dienst mee deed. Veel voor weinig en exclusief bovendien. Maar er knaagt wel wat, want zeg nou zelf: een paprika blijft een paprika. Beentjes buiten of beentjes binnen, ze doen het even lekker in de salade, de soep of op de grill. Dus laat maar, dat onderscheid, al die verpakkingen en die prijsverschillen. Van mij mag alles in één kist, ik grabbel wat beentjes bij elkaar, hup in het zakje, afwegen, afrekenen, thuis even goed wassen en klaar. Gewoon gezond verstand. Net zo smakelijk, praktisch, verantwoord, duurzaam, milieuvriendelijk, goedkoper op de koop toe, en vooral: zonder discriminatie.

En op het zakje prijkt dan een leuk, eenvoudig labeltje... 'Beentjes'.